

SIUDEN

HETKI

Yhteisistä iloista ja suruista. Suurista voitoista ja katkerista tappioista. Kovasta kurista ja ansaituista vapauksista. Sinivalkoisesta sydäimestä. Niistä on vuoden suomalainen urheilujoukkue tehty. Henrik Dettmann, Teemu Rannikko, Petteri Koponen, Kimmo Muurinen ja Hanno Möttölä kertovat omin sanoin Susijengin tarinan.

HARRI PIRINEN

Hanno Möttölä on kantanut maa-joukkuetta leveillä harteillaan pitkään. Venäjä-ottelun jatkoajalla uponneen kolmen pisteen heiton jälkeen jokainen näki, mitä Susijengi Möttölälle merkitsee.

HENRIK DETTMANN:

SUSIEN JONOON EI PÄÄSE AASEJA

Alkuvuonna 2004 tapasimme koripalloliiton toiminnanjohtajan Pekka Litmanen kanssa Berliinissä. Valmensen Saksassa Mitteldeutscheria, ja Litmanen pyysi minua maajoukkueen päävalmentajaksi. Suostumukselleni oli seuraavat ehdot: 1) Toiminta tehdään urheilun ja urheilijan ehdoilla sekä kilpailukykyisin resurssein. 2) Parhaat pelaajat pitää saada sitoutettua mukaan. Tarvittiin myös oikeansuuntaisia lupauksia toiminnan tavoitteellisuuden osalta. Oli saatava pelaajat luottamaan siihen, että organisaatio tekee kaikkensa heidän menestymismahdollisuuksiensa eteen

Pienessä maassa ei kannata alkaa rakentaa eikä haaveilla mistään, jos jäädään harjoittelussa ja resursseissa jälkeen isoista eivätkä parhaat pelaajat ole mukana. Litmanen oivalsi, että muutos tarvitaan. Tämän jälkeen kävin keskustelut Hannon (Möttölä) ja Teemun (Rannikko) kanssa, ja he sitoutuivat olemaan mukana.

Suomen koripallo ui silloin syvällä. Suomi oli Euroopan rankingissa 33. ja uskottavuus oli erittäin huono. Aloitimme B-sarjasta eli karsimme pääsystä EM-kisojen varsinaiseen karsintaan. 2004 karsintojen alkulohkossamme olivat Makedonia ja Georgia (joilla oli kolme NBA-pelaajaa) sekä Luxemburg. Arpaonni ei ollut kovin suosiollinen, sillä vain voittaja nousi A-sarjaan. Makedonia arvottiin lohkoomme viimeisestä korista. Heitä oli rankaisu, sillä he olivat peluuttaneet juniorikisoissa yli-ikäistä pelaajaa. Emme päässeet lohkoista eteenpäin, koska emme pelanneet kovin hyvin.

Syksyllä 2005 liiton uusi toiminnanjohtaja Markku Salmikivi kysyi, olenko valmis muuttamaan Suomeen ja ottamaan huippukoripallon kokonaisuuden vastuulleni. Siihen asti maajoukkuevalmennus oli ollut oto-homma. Ensimmäiseksi piti vetää ruksit ehdotetulle huippukoripallojohtajan tittelille. Totesin, että olen päävalmentaja, jonka vastuulle kuuluu urheilussa valmennuksen ja koulutuksen johtaminen. Nämä asiat kulkevat käsi kädessä.

Joku sanoo, että sen jälkeen kaikki on muuttunut. Vastaväitteeni on, että mikään ei ole muuttunut, olemme vain palauttaneet kaiken entiselleen. Olemme yrittä-

neet soveltaa entisiä oppeja nykyhetkeen; ei ole ollut tarvetta keksiä pyörää uudelleen.

Seuraavat karsinnat huipentuivat Romania-peliin syksyllä 2007. Romania vei kaksiosaisen jatkokarsinnan ensimmäisen ottelun Transilvaniaan Targu Muresiin, jonne menee lentoja vain kahdesti viikossa. Sinne pääsimme melko järkevästi, mutta ottelun jälkeen sinne olisi pitänyt jäädä pari päiväksi. Liitto valitteli, että vuokratoneeseen ei ole varaa. Hanno otti silloinkin todella ison roolin. Hänen johdollaan kundit rupesivat keräämään keskuudestaan rahaa charter-lentoon, jolloin liiton johto taipui ymmärtämään tilanteen vakavuuden.

Romaniassa olimme jo 16 pistettä häviöllä. Teemu kyllästyi ja nakkasi kolmannella jaksolla kolme kolmosta sisään lähes peräkkäin, ja hävisimme vain seitsemällä pinnalla. Ilman Teemun vastuunottoa huonosti olisi käynyt. Kotiottelu oli ihan unelmapeli: voitimme 50 pisteellä (111–61). Se oli ensimmäinen kerta, kun Susijengin kollektiivinen energia tuotti odotettua parempaa tulosta.

Palatessani maajoukkueeseen halusin ensiksi varmistaa Hannon ja Teemun mukanaolon. Joukkueen sydämen pitää koostua ihmisistä, joilla arvot ja moraalit ovat kunnossa. Sanonta kertoo, että jos jonon ensimmäisenä on leijona, myös viimeisenä on leijona. Ja jos ensimmäisenä on aasi, mikä on viimeisenä? Silloin valittiin jonon

»**JOUKKUEEN SYDÄMEN PITÄÄ KOOSTUA IHMISSISTÄ, JOILLA ARVOT JA MORAALI OVAT KUNNOSSA.**»

Susilauman johtaja Henrik Dettmannille pelaajien moraalit on tärkeämpi asia kuin pelitaktiikka.

ensimmäiset sudet. Paljon taktiikoita tärkeämpää on, keitä jonossa seisoo.

KARSIMME EM-kisapaikasta 2008–09. Pääsimme kesän 2009 jatkokarsintaan Ranskaa ja Italiaa vastaan. Hävisimme Ranskassa, ja seuraavassa Italia-kotipelissä Teemu heitti viimeisellä minuutilla kaksi kolmosta ohi, toisen ihan viime sekunneilla. Hävisimme kahdella pisteellä. Viikkoa myöhemmin Teemun viime sekuntien kolmonen sinetöi kotivoiton Ranskasta (77–73). Sitten voitimme Italian vieraisissa ensimmäisen kerran 44 vuoteen.

Ranska hävisi sinä kesänä (2009) kaksi peliä: meille ja EM-kisojen puolivälissä. Näistä yksittäisistä voitoista syntyi usko siitä, että voimme joskus menestyä isojen leikeissä.

Kesän 2010 karsinnassa vuoden 2011 EM-kisoihin Liettuaan meillä oli neljä avausviisikon pelaajaa loukkaantuneena. Voitimme kahdeksassa ottelussa vain Israelin kotona, ilman koko aloitusviisikkoo. Niiden karsintojen jälkeen eräät liiton hallituksessa kyselivät, kuinka kauan päävalmentajaa pitää katsoa. Kaikkien asiantuntemus ei

riittänyt huomaamaan, että pienen maan on mahdotonta menestyä parhaita vastaan, jos itsellä eivät ole parhaat pelaajat mukana.

Istanbulin MM-kisojen aikana 2010 Fiba Europe päätti laajentaa Liettuan EM-kisat 24 joukkueen turnaukseksi. Sen päätöksen ajankohta oli meille onnenpotku.

Kesän 2011 jatkokarsinnan avausottelussa Unkarissa »Junnu» (Gerald Lee Jr.) nosti voittokorin viimeisellä sekunnilla Koposen Petterin syötöstä. Samalla reisulla apuvalmentajani Lassi Tuovi sai »Puke-kasteen». Nuori apuvalmentaja erehtyi pelin jälkeen tutustumaan toiminnanjohtajamme Vesa »Puke» Walldénin kanssa paikalliseen tiivistettyyn hedelmäjuomaan. Aamulla Lassi yritti tulla bussille ihan pokkana. Ei mennyt sekuntia kauempaa, kun kaikilla oli hauskaa. Siinä oli siis erilaisia merkittäviä tapahtumia, joissa uusi sukupolvi otti vastuuta: Koposen syöttö, Leen voittokori, ja nuori apuvalmentaja kasvoi miehen mittaan!

Viimeistä ottelua Portugalissa ei ollut pakko voittaa kisoihin pääsemiseksi. Silti se on viime vuosina harvoja kertoja, kun olen korottanut ääneni kopissa. Peli alkoi varttia vaille keskiyötä Suomen aikaa, ja pelirytmiin pääseminen oli vaikeaa. Olimme tauolla 18 pinnaa häviöllä. Sanoin vielä

erikseen Teemulle ennen toisen puoliajan alkua suunnilleen, että voisitko alkaa pelata. Teemu nakkasi toisella jaksolla jotain 18 pinnaa (21, toim. huom.) tyyliin pitää koutsi turpa kiinni. On väärä käsitys, että joillakin peleillä ei ole merkitystä. Tässä pelissä emme opetelleet luovuttamaan, vaan voittamaan.

LIETTUAN EM-KISOISSA 2011 oli paljon uutta Suomen korikselle. Kisoissa oli oltu edellisen kerran 1995. Kaksi ensimmäistä ottelua ihmettelimme ja kunnioitimme Kroatiaa ja Kreikkaa. Voitto Bosnia oli Suomen ensimmäinen voitto arvokisoissa sitten vuoden 1977. Seuraavana päivänä hävisimme Makedoniale kahdella pisteellä. Viimeisen heiton ei pitänyt tulla Kimmolle (Muurinen), mutta Koponen työnsi pallon hänelle. Silloin, 23-vuotiaana, Petteri ei ehkä ollut vielä valmis ottamaan vapaaehtoisesti vastuuta pelin ratkaisusta. Minun olisi pitänyt sanoa hänelle, että hänen pitää aktiivisesti hakea viimeistä ratkaisua.

Alkukarsinnan viimeinen päivä oli mieleenpainuva. Voitimme Montenegron, Kreikka voitti oman pelinsä ja Makedonian piti voittaa Bosnia, että pääsisimme jatkoon. Näin tapahtuikin. Hotellille saapuessaan makedonialaiset ihmettelivät, miksi heidän ruokapöytänsä olivat täynnä viinipulloja. Joku joulupukki Korvatunturilta oli käynyt ne sinne tuomassa!

Eriyksen iloinen olin Teemun ja Hannon puolesta. Heillä oli takana pitkä ura, ja he olivat antaneet paljon yhteiseen pottiin. He saivat siitä hienon palkinnon. Näimme silloin, ettemme ole enää kovin kaukana maailman huipulta.

SEURAAVAT KARSINNAT jouduimme pelaamaan ilman Teemua, mikä nostaa tulosten arvoa. Viime kesän kisoissa panimme heti alussa Turkin polvilleen. Ruotsi pitikin voittaa, ja pyyhimme heillä lattiaa. Italiaa vastaan emme oikein osuneet.

Venäjä-matsi oli vastustajille oljenkorsipeli, ja me varmistaisimme jatkoonpääsyn voitolla. Se oli jo neljäs peli viides päivässä, Teemu oli loukkaantunut, eikä otteluiden välissä ollut välipäivää. Peli oli aika tasainen koko ajan. Tiesimme, että mitä lähemmäs pääsemme, sitä enemmän paine siirtyy Venäjälle, eivätkä he pysty käsittelemään sitä.

Viimeinen avauksemme viisi sekuntia ennen loppua tuli omalta päätyrajaltamme, olimme kaksi pinnaa perässä. Hanno haki avasta vähän liian sivulle, (Aleksi) Shved hermoili ja rikkoi odotetusti, ja Hanno pääsi heittämään kaksi vaparia. Tuollaisissa hetkissä ei kannata pohtia, tuleeko voitto vai ei vaan että tämä on mielenkiintoinen elementti pelissä. Voittamisen perusedellytys on, että pystyy elämään hetkessä. Oli selvää, että Hanno

heittää vapaaheitot sisään. Ensimmäisen jatkoajan lopussa junnu-Lee nosti hienolla liikkeellä tasoituksen Sasun (Salin) syötöstä. Junnu teki jatkoajalla kaksi koria Sasun syötöistä, jollaisia en uskonut hänen pystyvän antamaan. Se kuvaa näiden pelaajien potentiaalia. Uskon, että se voitto vapautti paljon suomalaisen palloiluvän traumoja siitä, ettemme voisi voittoa isoja maita tiukoissa otteluissa.

Kreikka-peli oli hyvä, Petterille tärkeä kasvun peli. Hän ei ollut saanut palloa sisään, ja Venäjä-voiton jälkeen hän kävi juomassa bissen tyttöystävänsä kanssa. Hyvä, että kävi. Ei meillä ole kontrollia näissä asioissa. Toimintamme perustuu luottamukseen. Jos sitä ei pysty kantamaan, ei pysty ottamaan vastuuta kentällä. Tavoittemme on luopua kontrollista kaikissa muodoissa. Kulttuurin tulisi olla niin vahva, että se ohjaa tekemistä. Sen luomisessa Hanno ja Teemu ovat olleet erittäin tärkeitä.

Kroatiaa vastaan emme saaneet pelistä kiinni, ja jälkeenpäin järkeiltynä Hannon ja Teemun pelaaminen olisi voinut muuttaa pelin kulkua. Espanja-ottelun avausheitossa vastassa oli viisi NBA-pelaajaa. Tietysti voi sanoa, että heitimme kaiken ohi, koska vastustaja oli niin kova. Mutta jonakin päivänä ne heitot menevät sisään, ja silloin Espanjakin on kaadettavissa.

Ennen päätösottelua Sloveniaa vastaan oli selvää, ettemme pääse jatkoon. Hanno piti kopissa joukkueelle vahvan puheen. Jos se puhe kantoi voittoon, se voi olla myös puhe, joka vie meidät MM-kisoihin. Yhdeksän sijan ansiosta voimme saada villin kortin Espanjan MM-kisoihin. Ei kannata sanoa, ettei jokaisella pelillä ole merkitystä!

Uskomme ylipäättään sellaiseen oppimismalliin, että ihminen ja ryhmä oppivat itsensä ja keskinäisen vuorovaikutuksen kautta. Vastuuta tulee jakaa laajemmalle. Näin tulee käytettyä kaikkien vahvuuksia.

Voitimme kisoissa neljä isoa maata. Pelasimme neljä ottelua ilman Hannoa ja Teemua, voitimme niistä kaksi. Sloveniapeliin löytyi uoma, miten ilman heitä pitää pelata. Jäi olo, että paremmalla onnella olisimme voineet tehdä kisoissa mitään vaan.

MEILLÄ ON vielä pitkään se etu, että olemme haastajia. Kun Suomi alkaa hengittää niskaan, naapuri alkaa puristaa ja me vain nautimme. Matka on vielä pitkä siihen, että lähdemme isoihin peleihin suosikkina.

Suomen pitää tavoitella tasoa, jossa olemme Euroopassa säännöllisesti kahdentoista parhaan joukossa. Silloin voimme joskus työntää itsemme kuuden joukkoon, miksei myös mitalitaisteluun.

Pienellä maalla ja pienemmällä resursseilla matka sinne vain on vähän pidempi kuin isoilla. **G**

TEEMU RANNIKKO:

SUURI JA MAHTAVA PERHE

Pelasin Italiassa, kun Henkasta tuli päävalmentaja. Olimme tuolloin Hannon kanssa ainoat Euroopassa pelaavat maajoukkuepelaajat. Suomen korikselle hänen tulonsa oli mahtava asia.

Alku oli vähän vaikeaa, sillä koko toiminta meni uusiksi. Ensimmäisiä asioita oli, että pelaajilla pitää olla asiat kunnossa. Esimerkiksi tietty hotelli, jossa kesäisin asutaan, varustepuoli kunnossa ja niin edelleen. Sitä ennen oli ollut vähän niin ja näin -meininkiä. Urheilullisestikin olimme pohjilla.

Henkka toi ihan uuden pelitavan, jota lähdettiin työstämään. Pikkuhiljaa se alkoi toimia ja siirrettiin myös juniorimaa-joukkueisiin. Näin siirtymävaihe junnuita miehiin helpottui. Mikään ei tietenkään tapahtunut vuodessa vai kahdessa. Kaikki kaikessa on, että runko on pysynyt pitkään yhdessä. Tietysti kehitys on vaatinut myös nuoren ja hyvän sukupolven nousua mukaan. Petteri Koponen, Mikko Koivisto, Gerald Lee Jr ja Sasu Salin ovat nykyään ihan avainpelaajia.

Yhteishenki on muodostunut niin hyväksi, että se on varmasti vaikuttanut jokapäiväiseen treenaamiseen ja pelaamiseen. Olemme mahtava iso perhe. Ei voi puhua vain joukkueesta, vaan todella hyvistä kavereista. Se tässä ihmeellistä onkin, että kaikilla pelaajilla on varmasti kesäloman alkaessa kalenterissa merkintä, milloin maajoukkueleiri alkaa. Ensimmäinen fiilis kesän alussa on, että pitäisi nauttia lomasta, mutta kun eka treeni- viikko on takana, koko ajattelutapa on muuttunut. Joukkue on niin loistava, että on aina kiva tulla treeneihin ja olla yhdessä. Kaikki ovat sydämellä mukana.

Suomalaisuus on ihmeellinen juttu. Ulkomailla olen pelannut hyvissä joukkueissa ja saanut hyviä kavereita, mutta vastavaa sidettä ei ole muodostunut mihinkään. Varmasti se on vaikuttanut, että lähdimme ihan pohjamudista ja joka kesä olemme ottaneet askeleen eteenpäin.

Valmennusjohto on luonut erittäin toimivan konseptin. Ymmärsimme jo alkuaikoina, että sooloilemalla emme ikinä voita yhtään peliä. Pelitapamme on aika vapaa tietyillä rajoituksilla. Siksi pelaamiseen on helppo päästä mukaan. Puolustamisessa kaikki on kiinni siitä, että luotamme toisiimme ja pelaamme yhdessä. Se, että pelitapa perustuu luottamukseen, on yksi syy hyvään joukkuehenkeen.

Syksyllä 2009 Teemu Rannikko oli synkänä, kun viime hetken heitto Italiaa vastaan meni ohi. Viikko myöhemmin Ranskaa vastaan upposi, ja ilmeet olivat erilaiset.

»SE, ETTÄ PELITAPA PERUSTUU LUOTTAMUKSEEN, ON YKSI SYY HYVÄÄN JOUKKUEHENKEEN.»

Veteraanina koen, että kaikkien on aina ollut tosi helppo tulla joukkueeseen. Sopeutumisvaikeuksia ei juuri ole ollut, ja tämä pätee myös kentän ulkopuoliseen elämään. Olemme kaikki hirveän avoimia ja pidämme yhdessä hauskaa. Kaikki tähtää siihen, että haluamme pelata hyvin.

Yhteisöllisyys on kantanut tätä joukkueetta pitkälle. Meillä ei ole 50 pelaajaa, joista valitaan ne, joita sattuu tänä kesänä kiinnostamaan. Pelaajia on rajallinen määrä ja kaikki haluavat jengiin. Se voi olla jopa pieni etu. Viime kesänä oli hieno nähdä, kun todella kilpailtiin pelipaikoista. 4–5 vuotta sitten oli aika selvää, ketkä ovat terveenä joukkueessa. Siksikin viime kesä oli erittäin hyvä treenikesä. Joka treeneissä piti laittaa kaikki likoon.

HYVIÄ PELAAJIA meillä on ollut ennenkin. Vaati vain aikansa huomata, että pärjäämme Euroopan parhaitakin vastaan. Ennen pelaajilla ei ollut oikein vertailukohtia, kun suurin osa maajoukkuepelaajista tuli SM-sarjasta, jossa pelataan toisia suomalaisia ja muutamaa jenkkiä vastaan. Nyt meillä on enemmän pelaajia, jotka pelaavat Euroopassa. Pelaajat ovat päässeet parempiin liigoihin maajoukkueen ansioista, mikä auttaa maajoukkuetta. Mutta yhä, kun ajattelee kisajoukkuetta, meillä pitäisi olla enemmän pelaajia Etelä-Euroopassa.

Olemme menneet hyvin loogisesti eteenpäin. B-sarjassa meni kaksi karsintaa. Sitten ne, keitä vastaan oli pelattu treenipelejä, alkoivat olla karsintavastustajiamme. Sitten huomasimme, että pystymme haastamaan näitä ja ottamaan kovia päänahkoja. Alkoi tulla 1–2 voittoa kesässä, sitten kolme, sitten tuli EM-kisoissa kolme voittoa ja viimeksi viisi.

Johtajan roolit ovat tulleet minulle ja Hannolle aika luonnollisesti. Monta vuotta toiminta pyöri aika paljon meidän ympärillämme. Nyt Koponen on ottanut pelillisen johtajan roolin ja muutkin nuoret ovat ottaneet enemmän vastuuta. Minulla ja Hannolla on ollut enemmän johtajan roolia kentän ulkopuolella sekä kopissa ja penkillä. Vaikka vastuu kentällä on pienentynyt, olemme yrittäneet tuoda kaiken tietotaitomme joukkueen käyttöön.

Henkka on antanut meille aika vapaat kädet joukkueen sisäisen kulttuurin luomisessa. Hän tekee viimeiset päätökset, mutta hän on antanut paljon vastuuta myös pelaajille. Hannon kanssa olemme yrittäneet tuoda vaatimustasoa joukkueeseen. Henkka kyselee meiltä paljon mielipiteitä esimerkiksi harjoitusten ja välipä-

vien rytmityksistä. On varmasti joukkuehengelle hyvä asia, että kaikki saavat sanoa mielipiteensä.

LIETTUAN EM-KISOISSA olimme aluksi vähän ihmeissämme, että mitäs täällä pitää tehdä. Menimme pelaamaan, muttemme olleet ihan varmoja, voimmeko voittaa pelejä. Viime kesänä tilanne oli jo toinen: tiesimme pystyvämme voittamaan. Ehkä sekin askel vaati yhden kisareissun. Enää kisoissa ei ollut mitään yllättävää.

Viime kesän EM-kisat alkoivat hyvin koko joukkueelta ja itseltäni. Kolmannessa pelissä nilkkani pyörähti ja vasen keskisormi murtui. Venäjää vastaan yritin pelata sormi puudutettuna, muttei siitä mitään tullut. Sen pelin katsominen penkiltä oli täyttä tuskaa, mutta onneksi homma hoitui vaikeimman kautta. Jos jollekin soi ne onnistumiset, se oli Hanno, joka oli laittanut itsensä aivan uskomattomaan kuntoon. Kaikki tiesivät, että Hanno heittää ne viime hetken vaparit sisään. Se jatkoajan kolmonen oli kova heitto, ja Hannon tuuletus kuvasi sitä tunnetilaa, mikä hänellä ja koko joukkueella oli. Sen jälkeen peliä ei voinut hävitä. Pelin jälkeen Hanno juoksi minua vastaan, rutisti lujaa ja nosti korkealle ilmaan. Se oli koskettava hetki meille molemmille.

Mitä tapahtui ennen Slovenia-peliä kopissa, saa jäädä koppiin. Päävalmentaja puhui omat ja kapteeni omat asiansa. Jokainen voi kuvitella, mitä siinä sanotaan. Mennään vastustajan kotiareenalle 13 000 ihmisen eteen, ei se ole joka pelaajalle arkea. Kopissa luotiin fiilis, että nyt laitetaan kaikki peliin, mikä näkyi varmaan aika hyvin kentällä. Tärkeistä sijoituksestahan siinä pelattiin.

Sikäli kisoista jäi vähän huono maku, kun en pystynyt antamaan joukkueelle kaikkea, mitä halusin. Mutta joukkueen menestys ajaa kaiken edelle. Ei minulle ollut vaikeaa ottaa vastuuta penkillä. Yritin tehdä joukkueen eteen kaiken, minkä voin.

Jos ajatellaan 4–5 vuotta taaksepäin, kun Serbia ja muut alkoivat kaatua, kaikki varmaan tajusivat, että voimme saavuttaa jotain. Mutta en voi rehellisesti sanoa uskoneeni, että vuoden 2013 lopussa olisimme olleet kahdesti EM-kisoissa yhdeksänsiä ja ottaneet tällaisia voittoja. En tosin olisi silloin sanonut, että se on ihan mahdollista. Mutta jos saamme helmikuussa villin kortin MM-kisoihin, se on jo askel, jota kukaan meistä ei olisi voinut kuvitella 7–8 vuotta sitten. Se olisi jokaisen pelaajan unelmien täyttymys. **G**

PETTERI KOPONEN:

FIILIKSESTÄ EI TINGITÄ

Kun liityin nuorena poikana maajoukkueeseen 2006, en uskaltanut kuvitellaakaan, missä tilanteissa olemme nyt. Matkan varrella on ollut mielenkiintoisia ja hyvin pienestäkin kiinni olevia tilanteita. Jos parit karsinnat olisivat meneet vähän huonommin, emme olisi nyt tässä. Esimerkiksi, kun nousimme B-lohkosta A:han. Kokonaisuuden kannalta se Romania-kotipeli on varmaan suurin. Kotipeli oli koko joukkueelta flow-peli, jollaisia ei usein tule. En tiedä, olisimmeko voittaneet, jos sitä charter-konetta ei olisi saatu järjestymään. Jälkikäteen kauhistuttaa ajatella, mitä olisi voinut käydä, jos emme olisi voittaneet sitä peliä.

A-sarjassa aloimme joka karsinnassa kaataa jonkun ison maan. Silloin osoitimme olevamme yhtenäisen joukkue. Joka jätkästä näki, että halu näyttää oli kova. Olemme aina halunneet voittaa lisää. Silti EM-kisoihin pääseminen tuntui vaikealta ja oli ensimmäisellä kerralla unelmien täyttymys.

EM-jatkokarsinnoissa 2011 olimme Unkarissa jo paljon häviöllä. Meillä oli viimeinen hyökkäys, lähdim ajamaan kohti koria ja syötin korin alle Junnulle, joka nosti voittokorin. Sen jälkeen pelasimme hyvin, ja kyllä meidän pitikin se karsinta hoitaa. Ja sillä reissulla oli myös se Lassin (apuvallmentaja Tuovi) Puke-kaste! Ilmapiiiri olisi voinut olla kaikin puolin erilainen, jos olisimme hävinneet.

Liettuan kisoissa emme tainneet aluksi uskoa voittoihin. Se oli kaikille uutta, olimme fiiliksissä jo mukanaolosta. Kun hävisimme ekan pelin Kroatialle niukasti, tuli tunne, että voimme pelata voitoista tälläkin tasolla. Kaksi voittoa riitti jatkoon, kun onnikin oli mukana. Lohkomme viimeistä peliä Makedonia–Bosnia katsoimme kimpassa pienessä huoneessa nettistriimin välityksellä. Makedonian Bo McCalebbista ja Pero Anticista oltiin tekemässä suunnitellen Suomen kansallissankareita. Jatkopaikan varmistuttua oli ihan sanoin kuvaamaton fiilis. Silloin tuli tunne, että olemme saavuttaneet jotain vähän suurempaa. Siinä otettiin yhdet lasit kuhuua, ja jotkut pitivät puheita. Sitten to-

dettiin, että turnaus jatkuu, nyt takaisin huoneisiin.

Nykyään pelipaikoista on jo kilpailua. Viime kesänä jouduttiin jättämään ulos pelaajia, jotka olisivat ennen olleet saletisti mukana. Se on oikea suunta.

ILMAPIIRI maajoukkueessa on ihan uskomaton – paras, jollaisessa olen koskaan ollut. Se on osasy, miksi pelaamme niin hy-

Petteri Koponen on maajoukkueen velikulta ja »pöljäilijä», joka pitää yllä hurttia huumoria.

vin ja voitamme tiukkoja pelejä. Erot huipulla ovat pienet, ja niitä pystyy korvaamaan fiiliksellä ja työmoraalilla. Niistä ei ole ikinä tingitty yhtään. Ne ovat kliseitä, että seuroissa oltaisiin yhtä perhettä, mutta maajoukkueessa se fiilis tulee. Ehkä siksi, että kaikilla on yhteinen motivaatio.

Meillä on jo aika iäkäs joukkue. Meidän nuorempien pitää yrittää johtaa uutta sukupolvea. Kun katsoo, miten jätkät ovat pelanneet Euroopassa, meidän on uskoakseni vieläkin mahdollista parantaa. Isot pelaajat ovat meillä tietysti yhä vähän kysymysmerkki.

Henkka on muuttunut paljon. Aluksi oli todella tarkat säännöt, niin pelissä kuin kentän ulkopuolella. Nykyään on ehkä muitakin kuin hänen vaihtoehtonsa, touhu ei ole enää niin armeijameininkiä. Henkka on antanut pelaajille enemmän vapauksia. Nykyään myös keskustellaan asioista enemmän. On Henkan vahvuus, että hän miettii aina pelaajien parasta.

Voi olla, että alun tiukka kuri johtui siitä, että Henkan tuoma uusi pelityyli on tosi kuluttava ja siinä on tiukat säännöt. Nykyään ratkaisumallit tulevat jo niin luonnostaan, ettei valmentajan tarvitse enää niin paljon huutaa ja ohjeistaa. Mutta ei se ihan niinkään mene, ettei olisi mitään kontrollia.

TURKIN VOITTAMINEN viime EM-kisojen avauspelissä oli ihan käsittämätöntä, kun katsoo heidän ja meidän pelaajalistaa. Se kertoo, että koripallo on joukkuepeli. Me jatkoimme sitä, mitä olimme tehneet jo

»KORI NÄYTTI NIIN PALJON ISOMMALTA. NAURATTI VAAN JA SANOIN, ETTÄ EI TÄSTÄ TAPA TULE. JA YKSI OLUK SIINÄ VAIN MENI!»

KIMMO MUURINEN:

PERSOONAT PELIIN

Olin ollut maajoukkueen mukana vuodesta 2000 tai 2001. Aluksi Henkan tultua oli todella tiukka kontrolli kaikessa. Asiat tehtiin juuri niin kuin valmentaja sanoi. Ehkä Teemulla ja Hannolla oli vähän vapauksia soveltaa. Joillekin tiukka kuri ei soveltunut, mutta mulle se tyyli toimii.

Henkka on muuttanut vuosien varrella ihan hirveästi. En tiedä, miten tietoista on ollut Henkalta, että alussa oli kova kontrolli ja sitä on ajan myötä höllätty. Vapaudet ovat lisääntyneet tähän päivään asti, harjoituksista lähtien.

Aluksi jonkun Islannin kanssa oli vaikeuksia. Ei ollut olo, että olisimme joutuneet B-sarjaan vääryydellä. Ne olivat kovia pelejä meille. Tietenkin omakin jalostumiseni pelaajana oli vielä pahasti kesken.

A-sarjassa alkoi tulla hyviä pelejä isoja maita vastaan. Silloin aloin itsekin taas ajatella ulkomaille lähtöä. Kesäisin aina huomasi, miten paljon on mennyt eteenpäin. Siitä sai lisää motivaatiota.

Olemme huomanneet joukkueena, että olemme tarpeeksi hyviä kilpailemaan huippuja vastaan. Sitä olen eniten ihmetellyt, että kun aluksi pärjäsimme tiukalla kurilla, niin miksi olemme pärjänneet edelleen, vaikka kuri on löystynyt paljon ja pelaajat ovat saaneet enemmän vapauksia. Olemmeko oppineet pelisysteemin niin hyvin, että niin tiukkaa kuria sen toteuttamiseksi ei enää tarvita? Vai olemmeko kehittyneet pelaajina lähelle muiden maiden huippupelaajien tasoa?

Riippuu paljon pelaajasta, miten paljon tarvitsee ja voi käsitellä vapauksia. Olemme tehneet useana kesänä persoonallisuustestejä. Niissä nähdään, millainen kukin on ja millaiset ohjeet menevät parhaiten perille. Mä olen sitä ääripäätä, jolle pitää antaa erittäin tarkat ohjeet, että saan kaiken irti. Koponen on ihan toisessa ääripäässä. Sille pitää sanoa, että tee heittoharjoitus, sitten se alkaa itse soveltaa. Ehkä testit ovat vain välistaneet sitä, minkä Henkka on intuitiollaan tiennyt. Tuloksia on käyty läpi ryhmässä ja ehkä olemme taas oppineet tuntemaan toisemme paremmin.

Meillä on ollut käytössä urheilupsykologi, muutenkin ammattimaisuus on kehittynyt isoin harppauksin. Aloimme käyttää treeneissä videokameroita. Jokaisen drillin jälkeen pääsi katsomaan oman suorituksensa. Seppo Pehkosen ja hänen poikansa Mikon työ fysioterapian ja huollon parissa pitää nostaa isosti esille. On tärkeää, ettei pelaajien tarvitse miettiä juomapullojen täyttöä tai sitä, mistä saisi teippirullan ja kuka vielä teippaisi.

SLOVENIAN EM-kisoista jäivät erityisesti mieleen fanitapahtuma sekä ne hetket, kun koko katsomo lauloi Maamme-laulua. On sanoinkuvaamatonta olla mukana noissa hetkissä. Itse saan suuremmat fiilikset siitä yhteisöllisyydestä kuin itse koripallosta. Tietysti on huikea juttu voittaa Kreikka. Ja Venäjä-pelin loppuhetkillä pureskeltiin kynsiä penkillä. Noilla hetkillä tunne vie, totta kai.

Olemme eräänlainen kesäperhe. Kesäisin maajoukkueessa ovat ne samat jätkät, joiden kanssa on kiva pelata. En muista, että kukaan olisi kertaakaan mököttänyt tai jäänyt ulkopuoliseksi. Kun olemme kokeneet kaiken porukalla, se yhdistää ja kasvat-
taa jokaista ryhmän osana. Aina ne yhteiset kesät palkitsevat. Varsinkin, kun kestäää sen alkukesän, jolloin touhu ei ole hirveän nättiä ja otetaan vähän yhteenkin. Kaikki tietävät millaista se on, kun yritetään päästä parhaaseen kuntoon ja aluksi on vaikeaa. Viime kesän alussa olimme paremmassa kunnossa kuin ikinä. Itsekin olin tehnyt paljon tavallista enemmän hommia.

Jokin aura Hannosta ja Teemusta välit-
tyy, vaikeivät he pukisi pelikamoja. Jo läsnäolollaan he luovat turvallisuutta ja itsevarmuutta muihin. Jos he eivät ole paikalla, pala puuttuu.

Koponen taas on lörppäsuu, joka on aina pöljilemässä ja naljaillemassa vanhemmille pelaajille, jos joku aamu jalat ovat vähän kankeat. Pienet naljailutkin sitovat joukkuetta yhteen.

Ei tätä koko matkaa oikein edes ymmärrä. Nyt alkaa pikkuhiljaa tajuta, että olemme oikeasti päässeet Euroopan huipulle tai ainakin tosi lähelle. Se on enemmän kuin varmaan itsekään uskalsimme odottaa.

monta vuotta. Venäjä-pelissä näytti, että olimme jo hävinneet. Pitkä turnaus painoi jaloissa, mutta hoidimme homman kotiin fiiliksellä ja taistelulla. Kertoo paljon joukkueesta, että pystyimme kääntämään sen ottelun. Oli uskomaton tunne, kun teimme mahdottomasta mahdollista menemällä lohkoa jatkoon.

Koperissa oli paljon suomalaisfaneja, ja Venäjä-pelin jälkeen kävin tyttöystävänä ja parin kaverin kanssa ottamassa näiden seuraksi oluen. Seuraavassa pelissä Kreikkaa vastaan heitin 29 pinnaa. Kori näytti niin paljon isommalta. Nauratti vaan ja sanoin, että ei tästä tapa tule. Ja yksi olut siinä vain meni!

Sloveniaa vastaan emme pelanneet enää jatkopaikasta, mutta tuolla tasolla haluaa aina voittaa. Se oli ainoa peli, jossa heitimme joukkueena hyvin. Ennen otte-
lua Hanno teki taas sitä, mitä hän on tehnyt koko maajoukkueuransa. Hän oli johtaja, isähahmo, joka otti joukkueen taas käsiinsä ja näytti esimerkkiä. Sen puheen jälkeen näki joka jätkästä, että lähdimme kentälle voittamaan.

Hannon ja Teemun rooli kokonaisuudessa on ollut todella iso. Heistä on ollut iso apu kentällä ja sen ulkopuolella. Heidän läsnäolonsa tuo muihin luottamusta ja heidän tekemisensä taso luo standardit joukkueelle. Teemulta olen saanut paljon ihan korvaamattomia vinkkejä.

Muutama vuosi sitten olisi kuulostanut uskomattomalta, jos Suomesta, koripallosta ja MM-kisoista olisi puhuttu samassa lauseessa. Nyt puhutaan!

HANNO MÖTTÖLÄ:

UNELMASTA TULI TOTTA

Kun Henkka tuli päävalmentajaksi, menestys oli ollut heikkoo. Liiton linjauksissa tavoitteena oli ollut kansainväliseen kilpailuun osallistuminen, mikä on huippu-urheilussa aika huono lähtökohta! Henkan paluu menestyksekkään Saksan-projektin jälkeen lisäsi mielenkiintoa pelaajienkin silmissä.

Henkassa saimme kokeneen ammattivalmentajan, joka tietää tämän maan ja sen, miten asioita tehdään maailmalla.

Silloin luotiin heti ammattimaiset puitteet, joihin minä ja Teemu olimme tottuneet ulkomailla. Liiton budjetin raameissa asiati pantiin toimimaan niin kuin amatilaisjoukkueessa pitää toimia. Jos asiat olisi yhä hoidettu kuten ennen, tällaista menestystä ei olisi tullut. Liitto antoi Henkalle raamit, ja hän on palkannut haluamansa henkilöt ja antanut touhulle selvät sävelet. On ollut liiton parhaita päätöksiä koskaan antaa »auton avaimet» Henkalle.

Muutama ensimmäinen vuosi oli toimintatapojen opiskelua ja niiden pelaajien löytämistä, jotka ovat sitoutuneita ja näkivät maajoukkueen merkityksen. Itseleni ei ole ollut koskaan epäselvyyttä maajoukkueessa pelaamisesta. 18 tai 19 vuoden aikana olen ollut sivussa yhtenä kesänä. Mutta siihen asti maajoukkueen toiminta oli ollut melko irrallista eikä näkyvissä ollut kiintopisteitä, kuten EM-kisoja. Muistan hyvin, kun 1995 EM-kisoissa istuimme Lehtosen Jyrin kanssa ateenalaisen hotellin sinisellä kokolattiamatolla heittäessä Yatzya ja puhuimme, että kahden vuoden kuluttua olemme jo isomassa roolissa ja johdamme maajoukkueen EM-kisoihin. Muutama vuosi siinä vierähti. Maajoukkue eli koko ajan murroksessa ja seilasi ilman identiteettiä. Siksi paikka Liettuan EM-kisoissa 2011 oli hyvin, hyvin palkitseva.

Henkka on luottanut paljon myös minun ja Teemun ammattitaitoon. Kaikki pelaajiin vaikuttavat asiat on käyty meidän kauttamme. Pelaajat tietävät, että pelaajien hyvinvointi on Henkalle tärkein asia. Jos siitä jouduttaisiin tinkimään, millään pelillisillä asioilla ei olisi mitään virkaa.

KORIPALLOSTA YMMÄRTÄVÄT tietävät, että olimme 2004 aika paljon parempia kuin

moni A-sarjan joukkue. Oli Fiban keino-tekoinen keksintö ja suuri möhlyys vetää raja 32. joukkueen kohdalle. Kun pelasin Euroopan huipulla, joukkuekaverit kävivät maajoukkueidensa kanssa MM-kisoissa ja olympialaisissa. Itse pelasin kesäisin Luxemburgia vastaan.

Olimme tuolloin aika lailla kahden pelaajan joukkue. Muistan, kun 2005 karsintojen viimeisen pelin jälkeen istuimme Henkan kanssa Skopjessa hotellin aulassa ja sanoin, että jumankauta kun meillä olisi neljä tai viisi hyvän eurooppalaisen tason pelaajaa, jotka olisivat valmiita ottamaan vastuuta. Nyt meitä on joukkueellinen. Siinä on tapahtunut suurin kehitys. Ei ollut kyse siitä, että esimerkiksi Petri Virtanen tai Tuukka Kotti eivät olisi aiemmin olleet tarpeeksi hyviä pelaajia fyysisesti. Heillä vaan kesti tajuta, miten hyviä he ovat. Se on sitä, kun passissa lukee Finland. Jos Petri Virtanen olisi italialainen, hän olisi pelannut pitkän uran Serie A:ssa.

Oivaltamisesta tässä kehityksessä on eniten kysymys. 5–6 vuotta sitten aloimme ymmärtää kollektiivisesti, että jos voin heittää viisi kolmesta sisään KTP:tä vastaan, voin tehdä sen myös Serbiaa vastaan. Jos mietitään, miten paljon parempia olemme joukkueena nyt kuin seitsemän vuotta sitten, pelaajien suhteellinen taitotaso ei ole kehittynyt yhtä paljon. Tärkeintä on, että nyt meillä on kaksitoista pelaajaa, jotka ovat ymmärtäneet, että olemme oikeasti hyviä, kun teemme asioita yhdessä ja yhdellä tavalla. Olemme luooneet oman tapamme, jolla olemme pärjänneet. Materiaalimme on tällä tasolla paljon leveämpi ja ratkaisuvalmiimpi kuin 2000-luvun alkupuolella. On hienoa, että nyt pelipaikoista käydään oikeasti kilpailua.

Itselteni on ollut hienointa, että olen pystynyt taistelemaan ikää ja terveyttä vastaan ja saanut olla mukana näin pitkään. 1995 nousin nuorena poikana melkein suoraan EM-kisakoneeseen, lunastin paikkani siellä ja nousin aika nopeasti johtajan rooliin maajoukkueessa. Tunnen tiettyä mielihyvää siitä, että nyt maajoukkueeseen alkaa tulla pelaajia, joiden koripalloinnokkuuteen olen ehkä vaikuttanut. Me vanhemmat olemme ehtineet vielä poimia siitä sadosta erittäin maukkaita paloja. Kokeneempien kesken olemme miettineet, että ilman EM-kisoja olisimme jääneet ilman palkintoa.

Hanno Möttölä sai Liettuan ja Slovenian EM-kisoista palkinnon upealle maajoukkueuralleen. Viime kesänä tunteet olivat valloillaan Venäjävoiton jälkeen. Mukana riemussa Gerald Lee Jr. ja Tuukka Kotti.

KUN NOUSIMME A-sarjaan, alkoi tulla hienoja yksittäisiä voittoja. Ne antoivat osviittaa tulevasta. Emme romahtaneet yhdessäkään ottelussa, mikä on hyvän joukkueen merkki. Olemme äärimmäisen tasanainen joukkue. Voitamme lähes kaikki ne pelit, mitkä meidän »pitääkin» voittaa, ja napsimme muutamia isoja voittoja päälle.

Tämä on ollut äärimmäisen itseohjautuva ryhmä. Sääntöjä ei ole paljon tarvinnut tehdä tai muuttella. Tästä meidän kuuluu Teemun kanssa olla ylpeitä. Henkka on antanut avaimet pelaajille, ja asiat ovat ensisijaisesti kulkeneet kauttamme. Onneksi minulle opetettiin yliopistossa johtajuutta ja mitä on olla kapteeni. Ilman sitä en olisi onnistunut tehtävässäni.

»VENÄJÄ-PELISSÄ PÄÄSIN TILANTEESEEN, JOLLAISESTA UNELMOI PIKKU-POJASTA LÄHTIEN.»

Liettuan kisoissa kiteytyy paljon. Muistan, kun keskustelimme Henkan kanssa, ketkä ovat viimeiset kisoihin valittavat kaverit. Sanoin, että Peten voi ottaa kahdeksi viikoksi mukaan, ja hän on koko ajan yhtä hymyä. Vaikkei hän enää ollut aloituksen pelaaja, hänen sitoutumisensa oli huikeaa. Hän ajatteli vain, mitä hän voi tehdä joukkueen hyväksi, eikä päinvastoin. Ei voi olla hienompaa tapaa lopettaa maajoukkueessa kuin se, että sai tulla Bosnia-pelissä penkiltä kiskaisemaan kolme kolmosta ja ratkaisemaan meille tärkeän voiton.

Itse aloin elää ympärivuotisesti maajoukkueen mukana, kun lopetin ammattilaisurani ulkomailla ja muutimme Suomeen 2009. Siitä lähtien maajoukkue on ollut minun seurani. Tietysti annoin kaikeni ToPolle, mutta kymmenen kuukauden ajan valmistauduin maajoukkueeseen. Isolla areenalla pelaamisesta tulee pakkomielle. Kun tiesi, että kesäisin saa sitä herkkua, jota vain murto-osa maailman ihmisistä pääsee kokemaan, se oli kova kiihoke. Ja vielä tällä ryhmällä, joka oli kasvanut pitkään yhdessä.

Liettuan kisojen jälkeen nähtiin harvinaisen tilanne: suomalainen ison lajin palloilijoukkue arvottiin karsintalohkoon ykköskorista! Tiesimme, että vieraspeli Puolassa on karsintojen suunnan kannalta erittäin tärkeä. Lähtökohdat eivät olleet helpot. Lensemme kaksi lentoa ja päälle tuli usean tunnin bussimatka. Edellisenä iltana otteluareenalla olivat muka valot pimeinä, jouduimme treenaamaan hyvin pienessä jumppasalissa. Tiesimme vielä, että pelin jälkeen odottaa koko yön kestävä bussimatka ja hemmetin aikainen aamulento. Jollakin kierolla tavalla saimme tällaisista asioista voimaa. Se oli kaikkien aikojen kovimpia karsintavoittojamme. Menimme ilman Teemua pelaamaan NBA-sentterillä varustettua kovaa joukkuetta vastaan ja hoidimme homman näitisti kotiin. Karsinnan loppu meni melkein tanssien. Suomessa ei ymmärretä, mikä ero siinä on, jos parin viikon karsintojen aikana esimerkiksi Italia ja Venäjä lentävät charterilla joka paikkaan, kun Suomi menee vieraspeliin kahdella lennolla ja istuu tunteja bussissa. Tämä on

seuraava asia, mikä maajoukkueen suhteen pitää ymmärtää.

Romanian-reissuun syksyllä 2007 kiteytyy hyvin paljon. Tajusimme, että meidän on pakko päästä sieltä pois vuokra-koneella, muuten kotiottelu muodostuisi vierasotteluksi. Liitto ilmoitti jyrkästi, että potkurikoneeseen ei ole varaa. Teemun kanssa sovimme, että laitamme rahaa omistamme. Muut suostuivat antamaan melkein koko kesän päivärahansa, että saadaan kone ilmaan. Siellähän oli opiskelijoita ja pienipalkkaisia pelaajia, jotka uhraavat kesänsä maajoukkueelle. Voitimme sitten kotipelin 50 pinnalla, ja liiton herat tulivat nöyrästi pyytelemään anteeksi, että tällainen ei saa toistua. Lopulta liitto ja tukijat hoitivat laskun. Mutta jos emme olisi uskoneet asiaamme ja pitäneet sitä tärkeänä, tällaista sitoutumista tuskin olisi nähty.

VIIME KESÄN EM-kisojen Venäjä-pelissä pääsin tilanteeseen, jollaisesta unelmoi pikkupojasta lähtien. Silloin oli hyvin varma fiilis. Totta kai tiedän, että olen äärimmäisen hyvä vapaahieittäjä. Yliopistossa valmentajamme sanoi aina, että mestaruudet voitetaan vapaahieittäjiltä. Ohi heitetyistä vapareista rankaistiin treeneissä juoksuilla. Siinä se lopputulos nyt oli.

Jokin olisi mennyt käsikirjoituksessa väärin, jos olisin heittänyt toisen ohi. Siinä näyteltiin koko urheilun draaman kaari alusta loppuun ja vielä kaksi lisänäytöstä päälle. En muista maajoukkueuraltani, että yksittäisen ottelun voittoa olisi tuuletettu ja energiat olisivat purkautuneet noin vahvasti. Tuntui, että jokainen päivä ja tunti, jotka olimme olleet yhdessä, kiteytyi tuohon hetkeen.

Kun nykyään mennään tasapisteissä viime minuuteille, tiedämme olevamme vahvoilla. Myös se on suuren joukkueen merkki. Meillä on niin yksinkertainen pelikonsepti kummassakin päädyssä, että sen toteuttaminen on tällä ryhmällä aika korkealla tasolla.

Moni arvon toimittajista kirjoitti ennen EM-kisojen päätösottelua, että se on merkityksetön peli. Huippu-urheilussa sellaisia ei ole. Käykää kysymässä Slovenian faneilta, joka itkivät ottelun jälkeen, tai pelaajilta, jotka huusivat käytävillä ja paiskoivat ovia. Jatkolohkohan oli meille pettymys, se on selvää. Halusimme päästä puolivälifieriin emmekä päätyä mukavalle yhdeksännelle sijalle. Espanja-ottelun jälkeen olimme jutelleet Henkan ja Teemun ja apuvalmentajien kanssa, että Slovenia-pelillä voi olla iso merkitys MM-kisapaikkaa ajatellen. Sovimme, että Teemun kanssa viemme vähän kuin taustalla pelaajien tietoisuuteen, miten iso merkitys pelillä on. Se olikin meiltä upea esitys.

Nyt voimme enää vain odottaa tarinalle jatkoa.

Monessa joukkueessa puhutaan, että ollaan yhtä perhettä, mutta se on täyttä fuulaa! Susijengi on yliopistojoukkueeni ohella ainoa joukkue, josta voi ihan rehellisesti sanoa, että kaikki puhaltavat vain yhteen hiileen. Meillä on hemmetin hauskaa yhdessä. Tavoitteet tulevat siitä, että meillä on yhdessä näyttämisen halu Euroopalle – ja toivottavasti ensi kesänä maailmalle – että olemme oikeasti todella kovia koripalloilijoita.

Maajoukkueessa kukaan naaman nyrpistelijiä ei ole kauan mukana, vaikka olisi miten hyvä pelaaja. Myös valintoja tehdään sen mukaan. On oleellista, miten joukkueen 10., 11. ja 12. pelaaja pystyvät ottamaan roolinsa. Petri Virtasen rooliin